

LA CAMPANA DE GRACIA

—Fora paràsits del meu davant! No puc tolerar-los!

La Campana de Gràcia

Redacció i Administració:
LLIBRERIA ESPANYOLA
Rbla. del Mig, 20 - Telef. 18692

SETMANARI POLITIC

PREU: 15 ENTIMS

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Fora de Barcelona { Espanya. . . 1'50 ptes
cada trimestre. { Estranger . . . 2'50 »

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

Manuel Azaña, amic de Catalunya

La veu més potent que s'ha sentit a les Corts Constituents en favor de l'Estatut de Catalunya ha estat la del cap del Govern, Manuel Azaña. Els paràgrafs que copiem a continuació en són una prova.

"Jo crec, com opinava l'altre dia el senyor Lerroux, que el noranta per cent dels que protesten contra l'Estatut no l'ha llegit; i subratllo la segona part de l'opinió del senyor Lerroux sobre aquest particular, o sigui, que si l'haguessin llegit, tal vegada no protestarien.

Una de les parts de protesta contra l'Estatut de Catalunya s'ha fet en nom del patriotisme, i això, senyors diputats, no pot passar sense una lleugera rectificació.

"Si sé la particularitat de la fisonomia política i moral de Catalunya amb què començà a destacar-se amb vida pròpia en la història general de la Península, i s'observa que hi ha grans silencis en la Història de Catalunya; grans silencis, unes vegades perquè està contenta, i altres perquè és dèbil i impotent.

"A nosaltres, senyors diputats, ens ha tocat viure en una època en què Catalunya no està en silenci, sinó, descontenta, impacient i discorde.

"Es probable que el primer Borbó d'Espanya cregués haver resolt per sempre les divergències del costat d'allà amb l'ús de les mides polítiques que va prendre.

"Catalunya diu; els catalans diuen: "Volem viure d'una altra manera dintre l'Estat espanyol; la pretensió és legítima; és legítima perquè l'autoritza la llei, "nada menos" que la llei constitucional. Se'm dirà que el problema és difícil. Ah! Jo no sé si és difícil o fàcil; això no ho sé; però el nostre deure és resoldre'l, sigui difícil, sigui fàcil.

"Aquest problema, en el seu propi caràcter actual, en el caràcter propi que en aquesta edat s'ha nomenat el "particularisme català", és molt més vell que el més vell dels diputats d'aquesta Cambra.

"Deixaré de manifestar, perquè al cap i al fi no ens importa, els subterfugis i les manyes de què es valgué la monarquia en diferents moments per desarmar el catalanisme.

"Vingué després la Dictadura, el més abominable de la Dictadura, prescindint, que ja és prescindir, de la topada de l'ideal polític i de la llibertat política contra la tirania, el més abominable de la tirania és el que constitueix una ofensa permanent a l'enteniment que té tot el seu pudor i no pot resistir que amb menyspreu i insolència se l'afronti.

"Això feia sempre la Dictadura, i aquesta és la raó perquè alguns, en el mateix instant d'instaurar-se, ens poséssim a combatre la pels mitjans que teníem al nostre abast, perquè ens sentíem ofesos en el nostre enteniment.

"La Dictadura maltractà el nacionalisme català, maltractà les llibertats espanyoles i les apetències autonòmiques catalanes. Molts catalans, molts autonomistes, eren republicans abans de la Dictadura; però l'experiència ense-

nya que sols en la República podien tenir via legal les seves aspiracions.

"Espanya constituí un Estat, el seu gran Estat modern; però, com el constituí? Per voluntat consagrada dels pobles peninsulars? No; per la força de les armes i de la conquesta? Tampoc. Per unions personals, agrupant-se Estats peninsulars en els quals l'únic comú era la corona; però sense que existís entre ells comunitat orgànica. Tan no existia, que la monarquia aleshores ni tan sols es nomenava espanyola, sinó catòlica."

En fi; no volem continuar copiant paràgrafs, perquè no acabariem mai. La nostra intenció no ha estat copiar el discurs del senyor Azaña; no perquè no s'ho mereixi, sinó perquè no tindriem prou espai en tot el nostre periòdic. Sols volíem fer ressaltar que el senyor Azaña és un bon amic de Catalunya i que li ha prestat un gran servei.

Diverses opinions sobre el seu discurs

El primer de saludar el senyor Azaña ha estat el senyor Companys, que va dir:

"En aquests moments, senyor president, jo haig de cridar davant de vostè: "¡ Viva España!"; i el senyor president, somrient, li va contestar: Visca Catalunya!

El senyor Hurtado, emocionat, va dir: Ara ens és igual que ens dominin més o menys; el que importa és l'esperit.

El senyor Lerroux: Sols he de dir que m'ha semblat molt bé.

El senyor Zulueta: Aclaparador, extraordinari. Azaña és un gran pensador, un gran polític i un gran espanyol.

Marcellí Domingo: Després del discurs del senyor Azaña, estic entusiasmat, i el Govern està identificat amb ell.

Casares Quiroga: La República ha trobat en el senyor Azaña el veritable cap del Govern.

Nicolau d'Oliver: Azaña ha demostrat ésser un gran estadista, que està consolidant l'obra revolucionària.

El senyor Rahola: Ha estat el discurs d'un veritable home d'Estat.

El senyor Carner: Aquest és un castellà. Ningú no ha dit mai de Castella el que ha dit aquesta tarda el senyor Azaña.

En Campalans: Ha estat el discurs del més gran interès polític que s'ha fet fins ara al Parlament.

En Lluhi: El discurs té una gran transcendència política, que es veurà en el transcurs dels anys.

Els senyors Ortega i Gasset, Sánchez Román i Maura es negaren a opinar.

Com podeu veure, tots els homes liberals opinen favorablement sobre el discurs del senyor Azaña.

Els derrotistes, els migrants d'esperit no tenen ni el valor de dir que està bé; donen la callada per la resposta.

Els capellans són els paràsits de la civilització

INTENCIONS

CAL FER-LO VENIR

No s'ha parlat més de l'obrer que a Marsella es donà el gust de bufetejar l'ex-rei, o sigui el rei lladre, que amb aquest nom i no amb cap altre passarà a la Història. Suposo que no li haurà passat res. Suposo que tot s'haurà acabat amb un vulgar judici de faltes. Els tribunals francesos no poden donar més grans proporcions al fet que un estranger bufetegi un altre estranger. Recordeu el cas Esplà-Caballero Audaz, quan Esplà inflà la cara del novellista pornogràfic i monàrquic. En les actuals circumstàncies, a França, l'obrer Sánchez Manzanares és igual a Alfons de Borbó, que es gasta els diners robats a Espanya tot fent de turista.

Però com que la França dels Coty, dels Chiappe i dels Citroën ja no és la França dels Danton i els Robespierre; com que la França republicana i burgesa d'avui sent un amor tan entranyable envers els reis destronats, però no tronats, que viuen a Fontainebleau i van a divertir-se, a fer la bombe, als cabarets de Montmartre, també podria ésser que l'agressió — tan merescuda — a l'ex-rei d'Espanya, al rei lladre, no s'hagués acabat en un judici de faltes.

Es de desitjar que no hagi estat així. Es de desitjar que la França s'hagi recordat que, per a molts, és encara la França dels Drets de l'Home.

El cas és que aquest obrer, Sánchez Manzanares — crec que és aquest el seu cognom — manifestà el desig de tornar a Espanya, de veure l'Espanya de la República, ell, que havia fugit de l'Espanya de la monarquia.

Jo crec que els republicans veritables hem d'estar satisfets del gest intelligentíssim, nobilíssim, d'aquest obrer. Pogué matar el Borbó, i no ho féu. Segurament perquè cregué que no mereixia la categoria de màrtir. I en això radica la intel·ligència i la noblesa del seu gest. S'accontentà amb clavar-li uns quants cops de puny. No mereixia altra cosa.

I li hem d'estar agràits. Ara bé, caldria que demostréssim aquest agraiment. I el podríem demostrar ajudant a aquest obrer, proporcionant-li els mitjans per a tornar a Espanya. Ell deu ésser pobre, ell no deu ésser un turista com el Borbó, ell havia de treballar al port de Marsella, i suposem que no hi treballava per gust.

—Per què no parles en la qüestió de l'Estatut?
—Perquè faria el ridícul.

LLEGIU:

Per la Justícia i per la Llibertat

De Lluís Capdevila

Una obra forta, valenta, apassionant
de l'escriptor més independent i més
rebel de Catalunya.

Hi ha diverses maneres de poder fer venir aquest obrer a Espanya: una d'elles és organitzar una subscripció entre els veritables republicans. Però els veritables republicans som pobres, no tenim un clau, no podem gairebé fer bullir l'olla.

La manera més factible fóra donar-li qualsevol dels empleus que avui, per vergonya i misèria de la República, tenen els molts indesitjables que serviren la dictadura i la monarquia de la manera més vil, més abjecta, més vergonyosa.

Lluís CAPDEVILA

Botons de foc

El doctor Royo Villanova, aquell monàrquic aragonès, aquell metge idiota que diu que les malalties són flors que ens envia el cel, ha tornat de l'exili.

Un exili ben curtet i amb totes les consideracions: amb totes les consideracions que una bèstia monàrquica no mereix.

* * *

Aquesta República ens l'estimem tant, que cada dia la voldríem millorar.

Perquè, val a dir-ho: té cops estranys. Un d'ells és Prieto, ministre republicà, en un diari com *Ahora*, dels monàrquics Cierva i Montiel.

* * *

Diuen que per cada cent dones amb vot, hi ha setanta-sis homes.

Sí que farem poca feina. Amb la pudoreta de sagristia que fan la majoria de les dones d'Espanya!

* * *

A París ha mort l'ex-comte de Bugallal, monàrquic i caciè significat.

Per què us hem d'enganyar? Ens n'alegrem.

* * *

El senyor Lerroix, aquest vell fracassat que no s'ha avergonyit d'aliar-se amb tota la xurma de les unions patriòtiques del difunt Primo de Rivera, ens està demostrant que, posat a fer la bèstia, pot tenir més èxit que Royo Villanova.

* * *

“La Voz de su amo” — l'amo és Cambó — ens innova que ha arribat a Barcelona Ventosa i Calvell.

Per nosaltres ja pot tornar-se'n. I si no el veiem més, millor.

—“No están todos los que son...” o els refranys en acció.

A pesar de totes les maniobres de *Juanito* Casanoves, el doctor Jaume Aguadé prendrà possessió de l'alcaldia el propínt dilluns.

* * *

Collita de bombes. Una collita massa abundant.

La manera d'evitar la no fóra deixar la tolerància que hom té, inexplicablement, amb els monàrquics?

* * *

Copiem d'*El Diluvio*:

“Ayer — o sigui el passat dimarts — el juzgado de la Universidad dejó sin efecto la detención de Santiago Gómez y José María Campabadal, que fueron detenidos por proferir gritos subversivos, de significación monárquica en el Café Oro del Rhin.

“En régimen monárquico, jamás fueron tratados así los republicanos.”

Que en farem poca, de feina!

Recull interessant

“Arlegui, Anido, Sales, Primo, Koenig, la Patronal catalana, Bravo Portillo, Pérez Garberi, Lasarte, Linares, Molina, Fenoll, Pita, Alix, etc., foren els encarregats d'organitzar bandes de pistolers i confidents, junt amb els sometenistes, a les ordres de Bertran i Musitu.”

(Del llibre *Los archivos del terrorismo blanco*, de Pere Foix, pàg. 32.)

* * *

“Milans del Bosc, un dels generals que amb entusiasme — diu *ahinco* en l'original — defensaren la monarquia, fou l'iniciador, d'acord amb el Foment del Treball Nacional i la Federació Patronal, d'una de les etapes terroristes més vergonyoses de la monarquia. I ho féu des de la Capitania general de Catalunya.”

(Del mateix llibre, pàg. 31.)

* * *

“...Bertran i Musitu, el *lliguero*, que convertí el sòmetent de Barcelona en un vertader cos de policies, confidents i assassins.”

(Del mateix llibre, pàg. 30.)

LA TERRA

PROTESTEM D'UNA INJUSTICIA

Copiem de “La Noche” del 25 del corrent:

“PROCESAMIENTO DEL DOCTOR DON DIEGO RUIZ.—Por el Juzgado del Oeste, Secretaría del señor González del Campo, se ha dictado auto de procesamiento contra el escritor don Diego Ruiz, con motivo de la publicación de un folleto sobre los contratos de aparcería.

Lamentamos el procesamiento del doctor Diego Ruiz, personalidad destacadísima de nuestras letras.”

Això val la pena d'un petit comentari.

Tot aquell qui ha llegit el fullet “perniciós”, sols ha pogut constatar un clam que s'aixeca, justicier, en defensa d'una classe fins avui explotada. Treu a relluir fets pasats, i no opina pas respecte d'aquests per compte propi.

Fa el balanç i l'exposa al públic de ciutat, a aquest públic que tan necessitat està d'una il·lustració dels problemes del camp.

I això és denunciat pel fiscal. El delictes tot home d'esquerres no el pot capir. Es història el que s'explica, però és una història a la que no estaven acostumats.

No són “Jocs Florals”, la qüestió “rabassaire”, sinó un corc que té Catalunya, i que uns quants homes de bona voluntat volen extirpar. Però pel que es veu, el metge que preconitza la intervenció quirúrgica necessària, no sabem en nom de què pot ésser empaperat en un processament. Aquí no s'ha fet més que posar al descobert una nafra purulenta de Catalunya.

Insisteixo en què Barcelona no coneix, encara el sarcoma de la “rabassa” que Sant Isidre té curosament posada a l'estufa. A aquell qui s'ha atrevit a llençar-la al mig del carrer se li fa el que la Inquisició (en la mida de temps i mitjans) va fer amb Servet.

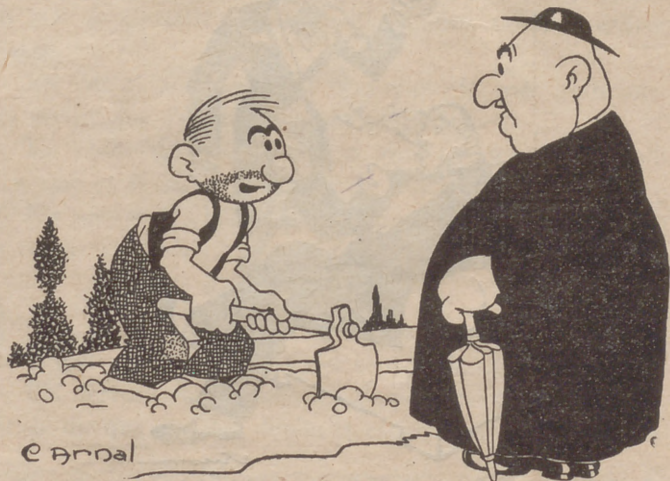
I això és cosa que repugna a tot esperit liberal.

Molt bé que es castiguin les calúmnies; però no es pot estar pas conforme en què siguin així mateix perseguits judicialment els clams de justícia que sobre fets concrets i causes justes es fan.

¿Per què no és processat el senyor Ventosa, després de les provocacions seves des de tribunes públiques, defensant règims que tots sabem i “volem” passats per sempre?

¿Es sols el doctor Diego Ruiz, a Catalunya, qui ha de posar al descobert les deformitats de Sant Isidre, mentre els senyors Ventosa i companyia desbarren en terres ibèriques en contra de l'esperit de la República?

JOSEP MURGUIA

—Ja saps que els dies de festa no es treballa?
—I vostè, per què treballa i ningú no li diu res?

La nova veu de Castella

En la memorable sessió parlamentària de divendres passat, mostraren el seu criteri vers l'Estatut de Catalunya dos homes altament representatius: Azaña i Royo Villanova. El discurs del primer fou escoltat amb atenció febrosa, respecte i admiració; els catalans, oint el concepte que el cap del Govern tenia del nostre fet, sentiren la joia que empena l'home quan, a la fi, es veu comprès després de molts anys de lluita noble, però fardada de desenganys colpidors. Catalunya, vexada i escarnida pels directors d'una política que jamai no tornarà, es rescabala va joiosament del seu llarg sofrir, amb la proclamació solenne del cap del Govern de la República, que les inquietuds catalanes eren les veus assenyades dels qui, abans que ningú, lluitaren amb braó per donar a Espanya el bastiment polític que ha de fer-la gran.

Royo Villanova, per contrast, fou la nota còmica de la sessió. Sols se'l prengueren seriosament aquest grapat d'ex-monàrquics, de reaccionaris encoberts—encara que portin camisa republicana—, enemics insolents de tota llibertat. A Royo sols li feren costat els partidaris de l'opressió, els amants de la tirania, els que somien encara en el despotisme de l'Edat mitjana.

L'espanyolisme carrincló, el patrioterisme d'opereta de Royo Villanova, quan no produí rialles, féu indignar. Royo pertany a la mena dels veritables conreadors del separatisme; companys seus són aquells "patriotes" que ofenien en el més sagrat els nostres sentiments, trepitjant la nostra llengua i befant el gloriós drap barrat; "Royos" eren aquells homes enviats de Madrid a menjar el pa català, i a canvi de les sopes, deien que els catalans lladràvem. Aqueix tracte depressiu, féu que la nostra nissaga covés un odi secular, pregon, àdhuc agressiu; sols els feia desitjar, àdhuc a canvi de la vida, el desunir-se d'una gent que quasi ens considerava com a esclaus. De Felip V a Alfons XIII, del Comte Duc d'Olivares a la dictadura, els homes representatius de la política espanyola parlaven amb els mateixos mots i els mateixos tòpics de Royo Villanova.

Les coses han canviat profundament en pocs mesos. La barrila i l'avalot amb què rebé seguidament la Cambra el discurs de Royo palesen que els homes liberals de l'Espanya republicana refusen els conceptes absurds i el patrioterisme depressiu d'uns espanyols, encara avui dia xops fins al moll dels ossos de la verinosa bàva borbònica.

El brillant discurs del senyor Azaña, d'aquest vertader patriota i noble castellà, fou seguit amb unció i respecte religiosos. I els aplaudiments amb què la Cambra subratllà la bella oració del cap del Govern foren una revelació joiosa per a Catalunya: Espanya comprenia, acceptava el fet català tal com era; Espanya ens deia, amb aquella ovació xardorosa: Catalans!, tindreu les vostres llibertats; la vostra parla, la vostra senyera i les vostres institucions són per a nosaltres tan volgudes com les nostres; governu-vos, feu-vos grans, forts i poderosos. Però estimem-nos, fem pàtria veritable tots plegats, fem una Espanya gran, digna de les llibertats del segle...

Catalunya, en bona hora ha estat compresa. Ja no hi ha senyors ni vassalls. "Don Clodoaldo" fou soterrat, en "totum", divendres passat. Que la terra li sigui lleu! Amb els homes de la vella Espanya, amb els "Royos" mancats

—No saps per què parlen de crisi?
—Perquè nosaltres cada dia anem millor, home!...

d'esperit, amb un espanyolisme "marca" "Unión Patriótica", castellans i catalans haguérem romàs enemics tota la vida.

Ara, entenent-nos amb els republicans de cor, amb castellans d'elevat pensament com Manuel Azaña, Catalunya oblidarà greuges i fuetades; arrecorà un passat depressiu; deixarà la seva agror, que la feia ésser sorruda i esquerpa. Ha arribat l'hora que dintre la unitat espanyola es trobi com dins de la pròpia llar.

El que no pogueren testes coronades a força d'armes i de reixes, ho ha pogut, amb un crit a la concòrdia, un pur castellà; Azaña ha desfet i passaportat el botxí de la Castella opressora que una dinastia estrangera creà. I, en tombar els segles, Castella i Catalunya, les dues nacionalitats ibèriques capdavanteres sempre de la civilització espanyola, es donen una encaixada cordial, una abraçada efusiva, plenes de fe l'una en l'altra...

JORDI PINATELL

Cal vigilar els emboscats

La República no ha sabut esporgar els monàrquics que s'aixopluguen sota institucions que els alimenten, ensems que els permet fer gala de sostenir un cacicat, sempre, però, en front de la política que impera per vertadera salut pública.

Ens referim al qui fou Vice president de la Diputació Provincial per obra i gràcia de la dictadura Berenguer, En Jaume de Riba i Espanya.

Amb notori desvergonyiment nodreix la seva "arca" de cabals amb dotze mil pessetes que té assignades com a advocat assessor de la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental, d'ençà que va obtenir-les per la belligerància que l'últim govern de la monarquia va brindar als prohoms de la Lliga.

Oferim el cas al governador civil, i, si és precís, al ministre d'Obres Públiques, tot fent ressaltar la campanya política que, sota la capa de l'Institut Agrícola de Sant Isidre, realitza el senyor de Riba i Espanya arreu de Catalunya contra la Llei de Reforma Agrària.

Contra el govern, però tirant de la rifeta...
Es la tàctica de la Lliga.

Totes les religions exploten la credulitat humana

Correu de l'Estranger

LA SITUACIÓ ALS ESTATS UNITS

Una nova ona de pessimisme s'ha estès sobre els Estats Units. Mai el poble nordamericà no s'havia trobat en una situació moral tan penosa. El cas de Lindbergh no és sinó un episodi extraordinàriament sensacional d'aquest trastorn nacional. Les dificultats, portades a un punt extrem, desenrotllen l'esperit d'aventures i la criminalitat. La misèria s'estén per tot el país, i la misèria porta a actes desesperats.

No són tan sols els individus els que han de lluitar contra l'opressió econòmica i financiera, sinó les col·lectivitats i l'Estat. De primer Xicago, i ara Nova York, es troben en una situació desesperada, com a conseqüència de les despeses exagerades, de l'abús del crèdit, de l'estancament dels negocis.

El nombre d'obriers sense feina puja, avui, segons evaluacions dignes de fe, a quinze o vint milions. La caritat privada i les obres municipals són impotents per a alleujar la misèria de la classe mitjana, molt intensament afectada per la crisi. Els carrers, els passos subterranis, les places i recons de les grans ciutats, són infectats de captaires, la major part dels quals mai no havia tingut abans necessitat d'allargar la mà.

I, mentrestant, malgrat totes les esperances, malgrat tots els esforços, la depressió persisteix. Qualsevol que sigui la branca del comerç interior o exterior que es consideri, hom es troba amb una disminució, durant els primers mesos de 1932, que varia entre el 20 i el 80 per cent.

El govern, per sortir del pas, acumula emprèstits sobre emprèstits, i els partits polítics s'acusen recíprocament de manca d'imaginació i d'un programa eficaç per a conjurar la crisi.

Els programes actuals, realment, no corresponen a les necessitats nacionals, i són sobrepassats per la magnitud dels esdeveniments. En aquesta situació, alguns homes eminents consideren que aquesta crisi marca, dins la Història, una era comparable a aquella de la decadència i caiguda de l'Imperi romà o a la de l'època de la Revolució francesa.

ELS NACIONALISTES ALEMANYS AL PARLAMENT

L'elecció de president de la Dieta prussiana ha estat seguida de greus conseqüències. Ha estat elegit el nacionalista Kerrl, personatge que simbolitza perfectament el fanatisme nacionalista. Fou ell qui declarà, temps enrera, que Hitler és un Messies polític, la personalitat del qual sobrepassa, en molt, la de Jesucrist.

Després d'aquesta elecció, els nacional-socialistes van donar mostres d'una gran agitació. El diputat comunista Pieck, acarant se amb ells, els va dir:

—En les vostres files, senyors hitlerians, s'hi asseuen un nombre considerable d'assassins...

Aquestes paraules foren seguides d'un tumult indescriptible. Hom no ha vist mai, en un recinte parlamentari, una batalla semblant!

Els comunistes, que no són més que quaranta cinc, foren finalment expulsats de la sala de sessions pels cent setanta-dos hitlerians, que, després de llur victòria, es mostren d'una agressivitat sense precedents. Com a resultes de la batalla, van ésser retirats quatre ferits greus i diversos de menys greus.

Com el hitlerisme, ni a l'oposició ni al govern, no és

El doctor Albiñana al seu confinament

capaç de desenrotllar una tasca útil, tracta de moure soroll per tal de satisfer les passions populars i donar una il·lusió d'activitat política. Mentrestant, Hitler, home d'intel·ligència obtusa i de baixes passions, tracta d'erigir-se en dictador... Pobra Alemanya!

Cartes de fora

Calonge

ACLARACIÓ

Nosaltres ja dàvem per finida la polèmica que sobre afers municipals hem sostingut amb la nostra primera autoritat local, però en una "Nota suplicada de l'Alcaldia" inserida darrerament en un setmanari comarcal reptant-nos a una controvèrsia pública, hi llegim certs mots insidiosos que ens han impellit, per deferència al lector i per descàrrec de consciència, a posar de manifest el següent:

Que no acceptem la controvèrsia, no per manca d'ambient favorable ni d'encoratjaments ni per estar privats d'elements de defensa, sinó perquè hi seriem obligats de repetir punt per punt tot ço que tenim ja exposat des d'eixa tribuna, i això tots ho sabem de memòria; no cal, doncs, insistir. La nostra missió ha estat de fer oir el clam del

La divinitat religiosa és la moneda

poble, de defensar els interessos del pobre contribuent, d'exterioritzar la nostra ferma protesta. Puguí això servir de toc d'atenció per a qui, per equivocació, per incapacitat o qui sap si sols moguts per un excés de vanitat, i semblant oblidar l'estat crític de la nostra hisenda municipal, la precària situació del contribuent, van a llençar nos per aquesta baixada de grans despeses. Cal pensar, ara, en la realitat de l'hora present... Deixem que passi el temps i que els esdeveniments es produeixin... Veurem quin serà el darrer mot del poble.

Ja comprenem que la nostra crítica no serà pas tan temptadora com l'escoltar l'harmonios soroll dels aplaudiments i elogis interessats de la camarilla d'addictes que envolta tota autoritat. Nosaltres, homes imparcials i analitzadors, també voldríem poder fer-ho sincerament; però el concepte que tenim format de la justa causa que defensem ens ho veda. Ens plauria de veure'ns forçats a rectificar la nostra opinió.

Ens permetrem de dir ara al senyor batlle que no abusa de les paraules de doble sentit, car això podria posar-lo en situació ben poc airosa; és un joc perillós. Tingui també en compte que nosaltres tampoc no tolerarem la més petita ombra de suspicàcia sobre la rectitud de la nostra conducta.

Que es doni també per assabentat el senyor alcalde que "Volney" no és un pseudònim, com ell escampa. No tenim per què amagar-nos la cara i no hem defugit mai la responsabilitat de la nostra actuació. "Volney" és el nostre nom propi, així mateix com ell es diu Pere. El que diferencia l'un de l'altre nom és que al segon li va ésser imposat passant-lo per la parròquia, seguint els preceptes de la religió catòlica, apostòlica i romana (amén), i a nosaltres (oh, condemnats ateus!) sols ens feren inscriure en el Registre Civil; i d'això ens enorgullim, modèstia a part.

Aquest punt posat en clar, no creiem pas que ningú hi vegi mal a què signem les nostres humils cròniques amb el nom que legítimament ens correspon.

VOLNEY

Begues

BEGUES NO TÉ REPÚBLICA

Som en un temps en què, després d'haver-se proclamat arreu d'Espanya la llibertat dels homes, hi ha qui encara no se n'ha donat compte; hi ha qui executa iguals fets que els antics opressors d'ànimes, ho i fent el desentès, amb tot quant fa referència a l'esperit humà.

I així tenim que, després d'una proclamació de República, hi ha molts pobles que encara no la tenen.

Begues n'és un. I encara que cada setmana venim donant compte d'injustícies comeses, sempre en surten de noves, i el pitjor del cas és que cada vegada són més greus.

Sofrim les impertinències de tots els cacics. Sofrim totes les immoralitats d'aquests homes que fan més mal ara que no pas quan tenien amples facultats per a fer-ne.

I perquè es vegi que és veritat el que esmentem, aquí va el següent fet:

El pare dels pobres, o sigui l'amo del cafè de Cal Sastrer, té una horta repartida entre uns quants pagesos; i s'ha donat el cas de despatxar-ne un d'ells, tot al·legant que era massa republicà i que, per tant, no podia conviure amb ell.

Voleu millor prova?

Els comentaris, feu-los vosaltres mateixos, ja que el cacic esmentat té prou feina a saber l'acomiadament que li féu la dona de l'hortolà desnonat, la qual segurament no deuria ésser gaire afable per a ell.

Protestem d'aquests actes... Però protestem més encara de l'actuació de la majoria de l'Ajuntament.

Sembla mentida que gosin piular, fent les atzagaiades que fan!

Sembla mentida que tinguin tan poca consciència!

Sempre diuen que tenen majoria, perquè fou voluntat del poble... Per què, doncs, no procuren tenir-lo content? Per què no fan la justícia que cal fer?

Es que no saben fer ho? Això deu ésser, quan per tot el poble es senten les protestes, i ells segueixen fent l'orni.

Ni amb el règim opressor de la Dictadura no s'havia fet a Begues el que ara fan aquests senyors. (?)

Amib quin ajut compten? No ho sabem. Però és de pensar que dintre alguns llocs, tal vegada oficials, tenen persones que els fan com els feia en Bertran i Musitu.

Tenen també el secretari de l'Ajuntament, que sap donar-los agalles, i ensenyar-los que han de passar per damunt de tot, perquè, com ells mateixos, no té el sentit, o, més ben dit, no sent l'afany de servir per un igual tot aquell que exigeix ser-ho.

Recordem que una vegada LA CAMPANA feia menció de la seva actitud; de la qual cosa se n'assabentaren a Sant Climent de Llobregat (poble natal); i, com que és de suposar, deu tenir també "companys de fatigues", el cridaren al Santuari de Brugués perquè els expliqués a què obeïa el que havien llegit.

I amb to menyspreador, sabem que contestà que una colla d'ignorants ho havien fet perquè sentien desigs de manar per no haver de pagar els tributs que l'Ajuntament posava. Que no eren republicans, sinó sols una colla d'arreplegats.

No és pas per això, senyor Raventós, que aixequem la veu en contra la vostra actuació. Recordeu que en una acta del Consistori hi ha una pila de protestes, tant per vós com per al senyor batlle, que pot sucra-s'hi pa. Recordeu també que, per a poder rehabilitar els seus noms, no pogué fer altra cosa que implorar un vot de confiança al qual hagué d'adherir-se el mateix batlle, per a poder obtenir majoria.

Ignorants, pots ser sí que en som... Però consti que no hem fet encara el que vós heu hagut de fer amb altres pobles que heu servit.

No sabem què passarà si va criant-se "adeptes" d'aquesta forma. No sabem si els Begatans tindran molta paciència; i pensi que si avui té majoria al Consistori, tal vegada demà se li canviï.

No li volem cap mal; però sí que estarem contents el dia que hagi succeït una d'aquestes dues coses: Que sigui fora de Begues... O bé que poguem dir que el secretari de Begues ho és tant per als rics com per als pobres.

Begues, juny de 1932.

L'abstinència és un crim contra natura

REPICS

LA SIMPATIA

“La Veu” de diumenge publicà un article titulat “Ossorio, o la simpatia”.

El diputat senyor Jiménez, dos dies abans, havia fet un discurs que molt bé es podria titular “La Lliga, o l'antipatia”.

MERCANTILISME

El mateix diari publica un gran anunci d'una casa que ven crucifixos.

Entre altres coses, diu l'anunci: tots els nostres Cristos portaran una plaqueta de metall al revés de la imatge i creu, amb segell acreditat de (ací l'anunci de la casa venedora), per a poder evitar així als compradors les imitacions dels esmentats Cristos que uns altres puguin presentar-los, elaborats en diverses classes de composicions que veritablement no són indulgenciables.

Perquè no hi hagi ignorància, hem d'advertir que queda prohibida la reproducció de tots els nostres models de Crucifixos.

Després diu, amb lletres de caràcter més gros, “CATOLICS, propagueu i fometeu la devoció a CRIST CRUCIFICAT, en aquests dies de prova per als nostres més íntims sentiments religiosos!”

Ara sí que no ho entenem! Que propaguin i fomentin la devoció, però es prohibeix la reproducció de la imatge perquè el negoci sigui per a ells sols.

Molt bé! On és, aleshores, la vostra fe? On és el vostre sentiment religiós?

Si Déu tornés a la terra, us tornaria a expulsar del temple, com als mercaders que ja expulsà altra vegada.

VEU AMIGA

“El moviment nacionalista català no és interessat.”

Són paraules d'una veu amiga i simpàtica de més enllà de l'Ebre: paraules de Angel Ossorio i Gallardo.

PARAULES D'AZAÑA

“La Corona, a España — ha dit en el seu discurs memorable aqueix gran castellà, amic de Catalunya —, ha estat sempre una argolla per a esclavitzar pobles. Trenquem-la — vam dir els espanyols. — Ja l'hem trencada. I, ara, hem de seguir l'unitarisme absorbent i assimilatiu de la monarquia? No, no; mai!”
No; mai! Cal esperar-ho...

DESVERGONYIMENT I DESIMBOLTURA

El discurs de Azaña ha tingut la virtut suprema de desbaratar els seus enemics polítics, que són, alhora, els enemics de l'Estatut.

La Lliga Regionalista, per exemple, ha vingut atacant constantment Azaña, la seva política i els seus col·laboradors. Quant a la seva intel·ligència i als seus dots polítics, li ha reconegut, com a màxim, el tenir “tres idees clares sobre l'ordre públic.”

Doncs, bé; ara, en un editorial, “La Veu” ha escrit:

“Tota la nostra actuació pública de trenta anys ha anat encaminada a obtenir això: que un dia hi hagués un President del Consell de Ministres d'Espanya que, del banc blau estant, parlés del problema de Catalunya així, com ha parlat Azaña”

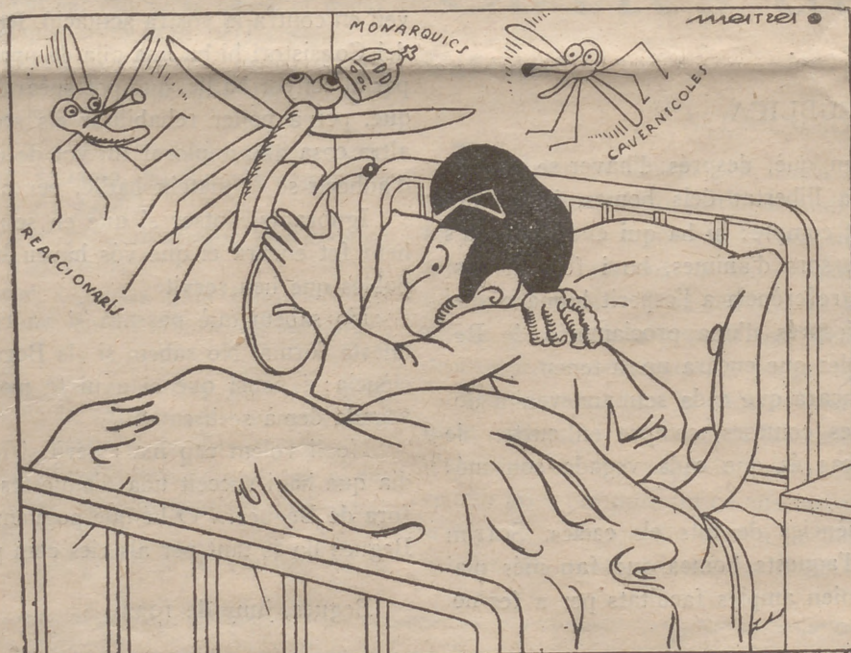
Cap un sofisme més gran? L'actuació de la Lliga ha estat precisament tot el contrari: tota la seva actuació pública ha anat encaminada a fer possible que, a Espanya, no hi hagués mai, al banc blau, un home intel·ligent i digne: que no hi hagués sinó lacais adotzenats d'un rei perjur.

CONSEQUÈNCIA

“Nota comuna de quants oradors han parlat al Congrés — ha dit a l'Ateneu de Madrid Pere Coromines — ha estat el fet diferencial. Si això és, doncs, així, manca també una llei diferencial.”

Es a dir, l'Estatut.

Imp. “L'Esquella” i “La Campana”, Om, 8. -- Barcelona.

Total, són mosquits

—No em deixareu dormir, però jo us enclastaré a la paret.